

ALT EMPORDÀ

Periòdic Nacionalista
Adherit a la LLIGA REGIONALISTA

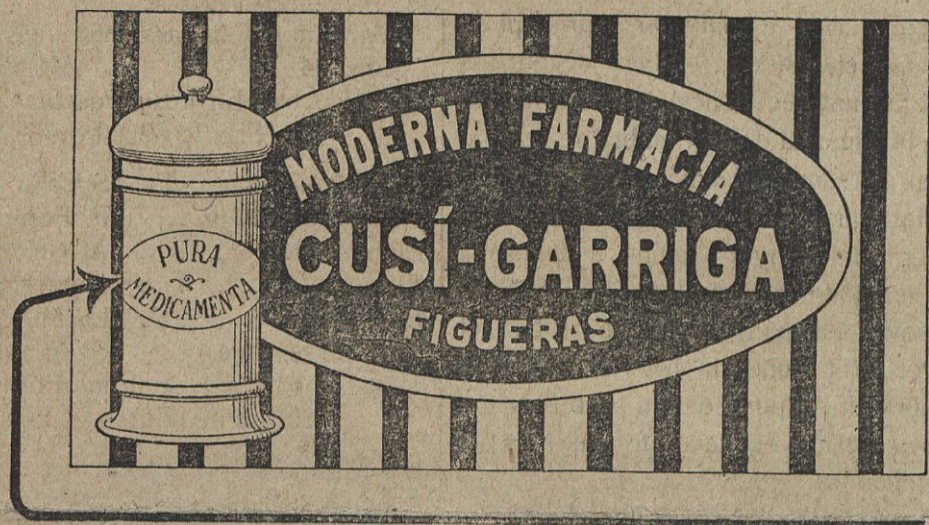
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CERVANTES, 1, 1.er

FIGUERES
20 Març 1918

Any II - N.º 55

Preu: 10 cèntims

AMBARINA TOPIC PER A CURAR ELS PANALLONS

Habilitats

El debat nacionalista que s'ha desenrotllat en el Congrés aquests darrers dies, iniciat de bell nou en les noves Corts pel diputat del nostre districte Dr. Pi i Suñer amb el seu discurs *debut* de franca orientació nacionalista, ha donat lloc a les successives intervencions d'altres sectors, com el basc, que per primera volta exposà per mitjà dels seus veritables representants les aspiracions llurs, permetent expansionar als eternals enemics nostres que volien aprofitar-se de les incidències del debat per a posar en contradicció a En Cambó i fer que abandonés la cartera de Foment, revifant així esperances d'una radical virada cap els motllos vells.

La intenció que guiava les intervencions de qualque canari patrioter vuitcentista, ha fracassat sorollosament amb la intervenció oportuna d'En Cambó, que com sempre va saber encertar i donar la visió justa de la seva posició fonament nacionalista i que no ha de privar-li la col·laboració en el govern que per iniciativa seva es formà arran de la memorable crisi darrera.

Com si arreu del món en els tràgics moments actuals no hi vegéssim pious exemples de cooperació als governs per part de polítics que s'havien manifestat allunyats de les

responsabilitats del poder, i no obstant les accepten en aquesta hora suprema, amb la clàssica ignorància dels vells polítics, no saben veure les transformacions que necessàriament comporta la influència de les corrents polítiques dominants en els altres països.

Per ara han fracassat les habilitats dels que tot ho avantposen a l'interès partidista, i la situació del *leader* català en el ministeri s'és enfortida sense que ni el més intransigent nacionalista hagi de sentir-se'n preocupat.

DIÀLEG IMAGINARI
entre un periòdic de luxe i un periòdic de chantage que podria tenir lloc en la ciutat de Figueres, a 384.000 kilòmetres per davall de la rialla irònica de la lluna.

(El redactor d'ALT EMPORDÀ que ha pogut recollir l'interessantíssim i gens vulgar diàleg que en serà detallat, no esperava trobar ocasió de lluir les seves habilitats de reporter en la nit aquella en què encaminava les seves passes, cansades del traït de la jornada, cap a la seva llar, freturós de cercar sota l'abrigall del llit l'amable repòs compensador de les despeses energies, i amarar-se de la manyaga solitud de la seva cambra recullida.

Era en aquelles hores de la nit en què s'efectua l'insensible trespàs d'un dia a l'altre en el silenci de la ciutat encalmada quan el reporter travessava el llarg de la nostra Rambla veient perfil·lar-se al trespàs l'ombra tèbia dels seus plàtans acarats per la cendrosa claror de la lluna indiscreta. Allà, al cap-d'avall, les pedres del Monument en construcció prenen un aire d'única majestat davant els ulls del trenutador que en la seva admiració hi era ja iniciat. I en el silenci de la nit hi sonava el primer cant d'un mussol en represa de les notes darreres del piano elèctric que poca estona feia que callava.

De sobte, el pas apressat de l'articulista fou interromput per un xiuxiueig de veus primes que sonaven com un eco en les seves oïdes, i aquelles veus talment semblava que eren entregades a l'aldarull d'una disputa en la qual els conversants hi estaven capficats. Una viva discussió enmig dels carrers de la ciutat no és ja cap cosa nova en aquests temps de fil·lies i fòbies i d'estratègia a tot drap, i en aquests dies de nous esdeveniments polítics, i és per això que al bell principi hom no hi parà massa l'atenció estant ja avesat a tots els tons de les converses.

Però talment com si la fantasia d'un Mark Twain s'hagués sobtadament trasplantat al mig de la nostra Rambla, el reporter es trobà enfront per enfront de dos nans d'aspecte un xic inversemblant que de tan donats com estaven a la seva discussió no pararen esment en què hom els observava. Els dos eren d'una mateixa alçada; i si bé en la intensa penombra de la Rambla no hi ressaltaven clarament les seves diferències particulars, — i per tant no podem detallar-les, — hi havia un no-sé-què d'inconfundible entre els dos que els diferenciava més que no ho haguessin pogut fer tots els detalls del gest i de la indumentària.

El cronista no s'astorà: primerament, perquè en la seva serenitat hi trobà desseguida l'apòm que li calia; i, segonament, perquè en la lectura de les històries de Poe el fantasiós hi ha après mantes vegades la dignitat del seu esperit inquiet, i no havia aleshores de descompondre's per la presència de dues figures estranyes que se li presentaven discutint en la seva ruta de noctàmbul. Hom tractà, altrament, d'arribar a la classificació d'aquells dos éssers menuts i estranys que per llurs esgarips cridaven l'atenció. I d'enmig la fondària de les seves deduccions pogué treure'n la conclusió de que aquells dos nans eren les CONCIÈNCIES inspiradores de dos periòdics que s'anomenaven: periòdic de luxe, un d'ells, i periòdic de chantage, l'altre.

Aprofitant-se de que cap dels dos s'era adonat de la seva indiscreta presència, i veient-hi allí un motiu d'informació, el reporter des de darrera un dels plàtans frondosíssims va preparar les quartel·les i el llapis per a recollir aquella conversa

que prompte generà en disputa, mentre en la Rambla solitària s'hi sentia solament el cant del mussol que transitava en un arbre, i la lluna somreia irònica des d'uns 384.000 kilòmetres de distància.)

ROSABELLA.

La "Fulla Artística"

Amb motiu de la reforma de la nostra Rambla, la propera «Fulla Artística» d'ALT EMPORDÀ tractarà:

«La urbanització de les nostres Rambles» i «La reforma de les ciutats de Catalunya.»

Il·lustrada amb projectes dels eminents arquitectes:

- En Josep Puig i Cadafalch -

President de la Mancomunitat de Catalunya, i

En Lluís Domènech i Montaner

Catedràtic-Director de la Escola Superior d'Arquitectura de Barcelona.

De les vinentes Fires

L'«Esbart Català de Dançaires» i els Ballets populars catalans.

S'apropa el 6 de Maig. En aquest dia els de l'«Esbart Català de Dançaires» serem vinguts a aqueixa ciutat de Figueres, noble per la seva història i gran per la seva catalanitat, a fer-vos fruidors a vosaltres, figuerencs, d'un bell engranall de les nostres dances catalanes, d'aquests tan xamosos Ballets populars, palesa prova de çò que eren les costums de nostres avant-passats; de çò que són encara les de molts catalans que a les tradicions de la Pàtria fidels romanen.

Ja les veureu, figuerencs, les dances catalanes que vosaltres ja coneixeu; en elles és tot sentiment, tot harmonia; en tots els moviments llurs vos semblarà veure-hi l'ànima d'un poble qui, conscient d'ell mateix, àdhuc en els temps més llunyans, portat d'un ver esperit d'eclectisme, ha sabut agermanar l'esbargiment amb la moral i l'estètica.

Mireu, oh amics!, les nostres dances i compareu-les amb les que s'han ensenyorit del nostre poble; i, digueu:—¿No hi veieu en elles quelcom que les diferencia, així com un segell que les posa en un nivell incomparablement superior?